

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szirmai Marianne

EGY-ÚJFAJTA „HOTEL”, AMELYET SOKAN DICSERNEK

DE AMELYNEK GONDJAI IS VANNAK

Magyar Nemzet

1959. okt. 16.

640.24

„Ifjúság” Szálló

100

1959

Személy

Látogatás az ifjúság szállodájában

— *Auf Wiedersehen, auf Wiedersehen* — röppen a köszönés mosolygós fiatal leányok és fiúk ajkáról az Express ifjúsági szállodájának mozaikpadlós halljában. Nyugatnémet turistacsoport búcsúzkodik a portás leánytól abban az épületben, amely néhány napig otthonuk volt. És nem is akármilyen otthon: akik itt szállnak meg, visszavágyanak. Tanúsítják ezt a vendégkönyv bejegyzései is, amelyeknek sorai-
ban számos nemzet fiataljai és leányai köszönetüket fejezik ki a szálló dolgozóinak figyelmességéért.

Nemcsak szálló, otthon is

Az Odera menti Frankfurtból jött ide Arnold Bartich, aki turistacsoportjuk nevében ezt írta a vendégkönyvbe:
»Der Abschied von hier fällt uns schwer, aber wir hoffen auf ein Wiedersehen in Freundschaft!« (Nehézünkre esik elbúcsúzni, de reméljük, hogy újból barátságban találkozunk.)
A német, angol, francia, cseh és lengyel írás cirill-mongol és gót betűkkel váltakozik. Akad azért közte magyar is. Beck Endre például ezt írta be:

»Nagyon örülök, hogy van egy olyan hely hazánk fővárosában, ahol az oda kiránduló fiatalok nemcsak szállást, hanem otthon is találhatnak.«

De mondjuk már meg, hol is van ez a kedves hely: Budán, a Gaál utcában működik az ifjúság szállodája. Modern háromemeletes épület, liftje nincs, de hát a fiatalok erős szíve nem riad vissza egy kis lépcsómászástól. Harminckét szoba 102 férőhelye várja a vendégeket. Egyszerűen, de csinosan rendezték be a szobákat: csőfotelek, szőnyeg, függöny, hófehér ágyak, falba-épített fehér szekrények. És nagy, nagy tisztaság uralkodik az épületben. Májusban nyílt meg a szálloda — irodaépületből alakították át — és azóta

32 országból fordultak meg benne a látogatók. Öt világrészből jártak itt fehér, fekete és sárgabőrű fiatalok, nagyrészt olyanok, akik vékony pénztárcával utaznak.

Az Express Utazási Vállalat kezelésében van a szálló, így elsősorban azok a turisták a vendégei, akik az Express révén érkeznek hazánkba. De nagy átutazó forgalmat is lebonyolítanak. A VIT alatt, meg a főiskolai sakkvilágbajnokság idején főtt a feje Papp Györgynek, a szálló vezetőjének, hogyan is helyezze el a fiatalokat, amikor amúgy is csaknem mindig telt háza van.

„Liebe Familie Papp!”

Papp György maga is a fiatalok közé számít, de atyai gondoskodik védelméről. Igaz, azok is ragaszkodnak hozzá. A szállóba érkező köszönőlevelek közül sok személyesen neki szól. Most jött például Jénából Dieter Eckert levele, amelynek ez a megszólítása: »Liebe Familie Papp!« Pappné ugyanis orosz és német tolmásként szokott működni a turistacsoportok mellett, így őt is ismerik. A jénai fiatalember négy oldalon keresztül számol be, mi történt, mióta hazautazott Magyarországról.

Persze, az ideérkezők között akadnak olyanok, akik előítéletekkel eltelve jönnek, és

akadnak, akik nem. Egy húszéves angol fiú például elmesélte, hogy ideutazása előtt látott egy filmet, amely eléggé furcsa színben tüntette fel Magyarországot. Azután, már amikor átlépte a határt, megdöbbenve tapasztalta, hogy itt egyáltalán nem olyan primitív a nép, mint azt vele elhitették és amikor Budapestre érkezett, nem akart hinni a szemének, hogy egy világvárosba került. El is határozta, másor is itt tölti majd a szabadságát.

Hazánk vidéki fiataljai is gyakran veszik igénybe a szállót, olykor egész iskolák. Nemrég Budapesten járt például a keszthelyi, majd a miskolci gimnázium diáksága, városnézőbe jöttek, színházba látogattak, otthonuk pedig az ifjúság szállodája volt.

Most németek, kanadaiak és egy nagyobb lengyel csoport a szálló lakói. Néhány lengyel fiúval beszélgetésbe elegyedtünk fantasztikus német—angol keveréknyelven. Krzysztof Kasinski mérnökhallgató Varsovában. Elragadtatással beszélt Budapest szép panorámájáról, amely nappal és éjszaka egyaránt varázsosan hatott rá. Jerzy Grzywa, a katowicei rádió riportere, már fél Európát bejárta és kíváncsi volt Magyarországra. Lech Sadowski — mézszöke fiatalember — kézzel-lábbal magyarázott, hogy megértesse velünk, mennyire tetszik neki itt minden.

Saját éttermet!

A vendégek tehát nagyon elégedettek a szállóval, nem panaszkodnak az ellátásra sem. Pedig ez még megoldatlan kérdés. Jelenleg ugyanis az a helyzet, hogy a szállodának nincs saját konyhája. A nagyobb létszámú csoportokat autóbusszon szállítják a Testnevelési Főiskola Alkotás utcai menzájára, ahol kitűnő ellátást kapnak, csak hogy nagyon kényelmetlen dolog ez az utazgatás, kiváltképpen reggel. A kisebb csoportok és az egyéni vendégek a Királyhágó-étteremben étkeznek, amely a szálló épületében van. Ez a felemás helyzet a vendégeknek is, a szálló személyzetének is kínos. Idegenforgalmi szempontból fontos lenne, hogy a Királyhágó-étterem a szálló tulajdona legyen, akkor valamennyi vendége itt étkezhetne és emellett persze, megmaradhatna a nyilvános étterem jellege is. Ez elől azonban a fővárosi tanács elzárkózik arra hívatkozva, hogy így nem látják biztosítottnak a környék közéletét. Pedig a közeli Nagyenyed utcában is van egy étterem és a Kis Royalt is lehetne ilyen célra használni, ha nappal is üzemben tartanák.

Jövőre még nagyobb idegenforgalmat vár a szálloda, de azt is szeretnék, ha a magyar vidéki fiatalok nagyobb számban keresnék fel.

Szirmai Marianne